

Arrest

nr. 162 463 van 19 februari 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 22 mei 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 oktober 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan de verzoekster ter kennis gebracht op 23 april 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. VANHALST, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekster, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, komt op 15 september 2009 België binnen, en vraagt op dezelfde dag asiel aan. Op 25 juni 2010 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 51 614 van 25 november 2010 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekster.

1.2. Op 21 juni 2010 dient de verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf,

de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Nadat de aanvraag op 30 september 2010 ontvankelijk wordt verklaard, wordt ze op 8 februari 2013 ongegrond bevonden.

1.3. Op 28 oktober 2011 dient de verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 12 februari 2013 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Bij arrest nr. 106 674 van 12 juli 2013 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.4. Op 18 februari 2013 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies). Bij arrest nr. 106 670 van 12 juli 2013 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.5. Op 30 april 2013 dient de verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Nadat de aanvraag op 27 mei 2013 ontvankelijk wordt verklaard, wordt ze op 6 september 2013 ongegrond bevonden. Tegen deze beslissing wordt een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad. Deze zaak is gekend onder het nr. 140 743.

1.6. Op 20 juli 2013 dient de verzoekster een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 3 september 2013 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Tegen deze beslissing wordt een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad. Deze zaak is gekend onder het nr. 140 642.

1.7. Op 6 september 2013 wordt de verzoekster een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor drie jaar opgelegd. Tegen deze beslissing wordt een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad. Deze zaak is gekend onder het nr. 140 998.

1.8. Op 30 december 2013 dient de verzoekster een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Nadat de aanvraag op 29 januari 2014 ontvankelijk wordt verklaard, wordt ze op 17 maart 2014 ongegrond bevonden. Tegen deze beslissing wordt een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad. Deze zaak is gekend onder het nr. 157 320.

1.9. Op 6 mei 2014 dient de verzoekster een vijfde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 12 juni 2014 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.10. Op 31 juli 2014 dient de verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 15 oktober 2014 wordt de aanvraag zonder voorwerp verklaard.

1.11. Op 4 augustus 2014 dient de verzoekster een zesde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 27 augustus 2014 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.12. Op 15 oktober 2014 wordt aan de verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoekster ter kennis wordt gebracht op 23 april 2015. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

Mevrouw:

(…)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 12° van de wet van 15 december 1980, is hij het voorwerp van een inreisverbod:

Betrokkene is onderworpen aan het inreisverbod dat haar werd betekend op 03.10.2013. Een bevel om het grondgebied te verlaten werd haar betekend op 20.02.2013. Betrokkene heeft tot nu toe geweigerd om aan beide gevolg te geven.

Krachtens artikel 74/12 van de wet van 15.12.1980 dient de aanvraag tot opheffing of opschorting daarvan aangevraagd te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor haar woon-of verblijfplaats in het buitenland. Tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting heeft betrokkene geen enkel recht op toegang tot of verblijf in het Rijk.

Indien betrokkene wenst dat het inreisverbod wordt opgeheven of opgeschort, moet zij dus terugkeren naar haar land van herkomst of verblijf om de aanvraag daar in te dienen. Zolang daarop geen positief antwoord is, mag betrokkene zich niet op het Belgische grondgebied bevinden.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten haar betekend op 20.02.2013.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekster.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep. Zij ontwaart in hoofde van de verzoekster een gebrek aan het rechtens vereiste belang omdat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing, die gestoeld is op artikel 7, eerste lid, 12°, van de Vreemdelingenwet, niet beschikt over een discretionaire bevoegdheid en een eventuele vernietiging van deze beslissing de verzoekster bijgevolg geen enkel nut kan opleveren.

3.2. De Raad wijst er evenwel op dat artikel 7, eerste lid, 12° van de Vreemdelingenwet enkel geldt onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag en dat de verzoekster, zoals de verwerende partij ook erkent, onder meer de schending aanvoert van de artikelen 6 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM). Door te stellen van oordeel te zijn dat de aangevoerde schending van de ingeroepen hogere rechtsnormen niet kan worden aangenomen, loopt de verwerende partij vooruit op het onderzoek van dit middel door de Raad.

3.3. De exceptie van niet-ontvankelijkheid wordt verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel voert de verzoekster de schending aan van het vertrouwensbeginsel, van het "objectiviteitsprincipe", van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Daarnaast werpt zij tevens een beoordelingsfout op. Uit de lezing van het middel blijkt dat de verzoekster tevens gewag maakt van een schending van de artikelen 6 en 8 van het EVRM.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“DOORDAT :

Tegenpartij, DVZ stelt dat betrokkene geen gevolg gegeven heeft aan het bevel het grondgebied te verlaten betekend op 20.02.2013 en een Inreisverbod betekend op 03.10.2013 :

TERWIJL :

Dat verzoekster zodanig ziek was dat zij ten andere een CAV gezondheidsprobleem gehad heeft op 25.03.2013, zij werd gehospitaliseerd en diende diverse medische onderzoeken ondergaan ;

Dat het in die omstandigheden mensonwaardig zou zijn, een half-verlamde persoon te verplichten, zich zo ver te verplaatsen, met niet voorziene degelijke zorg, begeleiding en voorziene opvolging in het herkomstland ;

Dat DVZ op 06.09.2013 een INREISVERBOD uitvaardigd (betekend op 03.10.2013) omdat een vorig bevel het grondgebied te verlaten (BGV) dd. 18.02.2013 (betekend op 20.02.2013) niet zou zijn nageleefd :

.....Uit een oppervlakkige analyse ziet men dat verzoekster een medisch attest inbrengt op 31.03.2013 van de cardioloog – op 26.03.2013 een medisch attest van de neuroloog – en op 19.03.2013 van de huisarts – komen daarnog bij tal van analyses, kliniekexamens enz. ;

Rekening houdend dat men soms lange tijd ziek is vooraleer men testen of medische documenten kan voorleggen, is het niet mensonwaardig te eisen dat iemand het land verlaat (laat ons zeggen één maand of later na afgifte van een BGV dd 18.02.2013 – 20.02.2013) waar zij essentiële levensnoodzakelijke zorgen krijgt , en dat dit maanden zoniet jaren kan duren ;

Medische attesten bewijzen zorgen voor en na de periode van afgiftes ervan (alle drie hiervoor van maart 2013) : een .....INREISVERBOD in september of oktober 2013 als gevolg van het niet voorheen kunnen vertrekken om gezondheidsredenen is zeker geen bewijs van goed bestuur ;

Dat zowel voor wat de gezondheidsproblemen van verzoekster betreft als de bedreigingen /gewelddaden te wijten aan haar azeri-afkomst, betrokkene partij supplementaire elementen zal aanbrengen waaruit blijkt dat een terugkeer naar het oorsprongland zeker risicovol is ;

Dat conform het recht op een eerlijk proces en de rechten van verdediging, men moeilijk inziet hoe verzoekster nog tijdig haar rechten zou kunnen laten gelden, indien zij ziekelijk en half verlamd zou moeten vertrekken, in acht genomen de hangende aanvraag machtiging tot verblijf bij DVZ ingediend op basis van de wet van 15 december 1980 en de behandeling van dit VERZOEKSCHRIFT bij de RAAD voor VREEMDELINGENBETWISTINGEN ;

Dat in dergelijke omstandigheid men moeilijk inziet hoe een eerlijk proces zou kunnen plaatsvinden, dit zou een schending op artikel 6 van het EVRM kunnen uitmaken ;

Dat hieromtrent ook de rechten van het kind, nationale en internationale geldende normen hieromtrent dienen nageleefd te worden, gezin de kleinkinderen deel uitmaken van het kerngezin ;

Besluit :

Dat het vorige Bevel het grondgebied te verlaten en het INREISVERBOD te vroegtijdig afgeleverd werden : indien die noodzaak er zou zijn, dan had DVZ minstens moeten wachten tot alle procedures afgesloten waren : op voorwaarde dan nog dat die negatief afgesloten zouden zijn voor verzoekster en had DVZ een afwachtende houding moeten nemen gezien de erge gezondheidsproblematiek ;

Dat in voorkomend geval, door de aflevering van een BIJLAGE 13, er splitsing van de familiekern zou ontstaan, wat ingaat tegen artikel 8 EVRM, dat het fundamenteel respect van het privé- en familiaal gezinsleven poneert ;

Dat naast verzoekster, de ganse familiekern zich, met het gewekte rechtmatig vertrouwen en de lange procedures, zich verder heeft kunnen inburgeren en deelnemen aan het sociaal leven ;

Dat er bijgevolg, volgens verzoekster sprake kan zijn van schending van het vertrouwensbeginsel, dat de Administratie geen rekening heeft gehouden van alle objectieve elementen, dat hierdoor de motiveringsplicht en de beoordeling foutief is ;”

4.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“Verzoekende partij haalt de schending aan van het vertrouwensbeginsel, het “objectiviteitsprincipe”, de motiveringsplicht, en de schending van de algemene algemene zorgvuldigheidsplicht en dus een beoordelingsfout.

Vooreerst merkt verweerder op dat de verzoekende partij zich op een vermeende ‘schending van de motiveringsplicht.

De verweerder acht dit middel niet ontvankelijk.

Immers, er dient geoordeeld te worden dat onontvankelijk is, het onderdeel (en a fortiori het middel) dat met het oog op een vernietiging van een verplicht te motiveren beslissing een motiveringsgebrek aanvoert, maar hiervoor geen wetsbepaling als geschonden aanduidt (cf. naar analogie: Cass. AR C.94.0369.N, 9.5.1997, Arr. Cass. 1997, 531).

Aan deze laatste vereiste beantwoordt volgens de verweerder niet de loutere vermelding van een motiveringsgebrek in termen van een schending van “de motiveringsplicht”.

Er bestaan namelijk diverse types van motiveringsplicht, beheerst door onderscheiden rechtsregels en met eigen kenmerken.

Verzoekende partij beweert dat het inreisverbod te vroegtijdig werd afgeleverd. Verwerende partij dient echter vast te stellen dat verzoekende partij zo echter niet de nietigverklaring van de bestreden beslissing vraagt, doch kritiek uit op het inreisverbod. Deze beslissing is niet het voorwerp van huidig beroep zodat deze kritiek niet dienstig is.

Verzoekende partijvoert tevens een schending aan van artikel 6 EVRM (recht op een eerlijk proces en de rechten van verdediging) en artikel 8 EVRM.

Verzoekende partij uit allerlei vage beschouwingen die geenszins kunnen worden aangenomen.

Vooreerst merkt verweerder op dat de beschouwingen van verzoekende partij omtrent haar medische toestand in casu niet dienstig zijn.

Verzoekende partij verliest kennelijk de concrete motieven van de bestreden beslissing uit het oog. In casu heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie terecht vastgesteld dat verzoekende partij zich illegaal op het grondgebied bevindt, en onder de toepassing valt van artikel 7, eerste lid, 12° van de Vreemdelingenwet om reden dat de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod.

Verweerder benadrukt bovendien dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat wel degelijk een beoordeling werd gemaakt van het gezins- en familieleven van de verzoekende partij in het Rijk, met het hoger belang van het kind en met de gezondheidstoestand. Het administratief dossier bevat een synthesenota waarin de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie aangeeft om welke reden deze elementen niet verhinderen dat aan betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven, met name:

Bij de behandeling van de aanvraag, werden de volgende elementen onderzocht (in toepassing van artikel 74/13) :

1) Hoger belang van het kind:

→ niet in het belang van de kinderen dat het verblijf in België op illegale wijze wordt verdergezet. De familie staat onder inreisverbod. Verzoekers mogen zich dus niet op het Belgische grondgebied bevinden.

2) Gezin- en familieleven:

→ alle gezinsleden dienen terug te keren naar het land van herkomst. De ouders van de kinderen en de grootmoeder betekenden een inreisverbod.

3) Gezondheidstoestand:

→ er wordt melding gemaakt dat de grootmoeder ziek is en daardoor aanvragen 9ter indiende maar alle aanvragen 9ter werden afgesloten met een negatieve beslissing.

Verzoekende partij haar kritiek faalt dan ook volkomen.

Zie ook:

“Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

‘Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familie/even en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.’

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 18 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, omgezet in België bij de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet kan slechts worden afgeleid dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, zoals in casu, rekening dient te houden met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven, en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet voorziet echter niet dat ook specifiek gemotiveerd wordt omtrent de in dit artikel bepaalde belangen. Artikel 74/13 voorziet dat rekening dient te worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- of familieleven of de gezondheidstoestand van de betrokkene en biedt aldus een bescherming aan personen waartegen de verweerder een verwijderingsmaatregel overweegt en die een kind of een gezins- of familieleven hebben in België of die met grote gezondheidsproblemen te kampen hebben. Het komt in de eerste plaats toe aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk bevindt in één van de in dit artikel vermelde situaties. In casu blijkt echter dat de verzoeker zich beperkt tot loutere beweringen en dat hij het beweerd gezinsleven met V(...) Y(...) I(..) in het kader van het onderhavige beroep op geen enkele wijze staaft.” (R.v.V. nr. 105.706 van 19 november 2012)

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) aan de verzoekende partij diende betekend te worden.

Terwijl de verwijzing van verzoekende partij naar ‘het recht op een eerlijk proces en de rechten van verdediging’ in casu evenmin dienstig is.

Artikel 6 EVRM vereist niet dat aan elke procedure een schorsende werking zou moeten verbonden zijn.

De aangevoerde schending van artikel 6 EVRM is dan ook niet ernstig. Verweerder merkt op dat de betrokken aangelegenheid niet binnen het toepassingsgebied van artikel 6 EVRM valt, aangezien voormeld artikel 6 slechts toepassing vindt bij het vaststellen van de burgerlijke rechten en verplichtingen van eenieder, of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde strafvervolgning.

De politieke rechten die een individu geniet in zijn hoedanigheid van burger en waartoe onder meer het recht op verblijf en vestiging van vreemdelingen, met de daarmee verbonden rechten en verplichtingen behoort – rechten en verplichtingen waarop deze zaak betrekking heeft – vallen niet onder de toepassing van het bepaalde artikel 6 EVRM.

De door de verzoekende partij aangevoerde waarborg van artikel 6 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens is niet van toepassing op ten aanzien van vreemdelingen genomen beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied van een Staat die partij is bij dat Verdrag (EHRM, 5 oktober 2000, Maaouia t. Frankrijk, § 40; 6 februari 2003, Mamatkoulov en Abdurasulovic t. Turkije, § 80, bevestigd door het arrest van de Grote Kamer, 4 februari 2005, § 83).

Een schending van artikel 6 EVRM wordt aldus geenszins aangetoond. Verzoekende partij verwijst naar de rechten van het kind, nationale en internationale geldende normenhiertomtrent maar zij toont met dergelijke vage kritiek geenszins de onwettigheid/onredelijkheid van de bestreden beslissing aan.

Verzoekende partij kan niet dienstig betwisten dat zij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod, zoals terecht gemotiveerd in de bestreden beslissing.

Haar beschouwingen inzake haar medische toestand kunnen geen afbreuk doen aan de vaststelling dat verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod. Er dient nogmaals opgemerkt te worden dat alle aanvragen 9ter werden afgesloten met een negatieve beslissing.

Zij betwist niet dat zij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod, en maakt dan ook allerm minst aannemelijk dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze, of met miskennis van het vertrouwensbeginsel, zou zijn tot stand gekomen.

Tot slot merkt verweerder nog op dat de summiere bewering inzake een schending van artikel 8 EVRM evenmin kan worden aangenomen.

Verzoekende partij verliest uit het oog dat haar familieden eveneens illegaal op het grondgebied verblijven, en te hunnen opzichte op 15.10.2014 eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen.

In casu toont verzoekende partij bovendien niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. Verzoekende partij blijft dienaangaande volkomen in gebreke.

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verwerende partij op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43).

Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook RvS nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en RvV nr. 1493 dd. 30.08.2007).

De verweerder besluit dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een bevel om het grondgebied te verlaten diende te worden betekend.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de beginselen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

Verzoekende partij betwist de motieven van het bevel om het grondgebied te verlaten niet. De door verzoekende partij ingeroepen elementen doen geen afbreuk aan de wettigheid van de bestreden beslissing.

Verzoekende partij heeft zodoende niet aangetoond dat er een schending zou zijn van van het vertrouwensbeginsel, het "objectiviteitsprincipe", en de schending van de algemene algemene zorgvuldigheidsplicht en dus een beoordelingsfout. De middelen zijn dan ook ongegrond."

4.3.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van

het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet de verzoekster nergens in haar verzoekschrift uiteen op welke wijze zij het "objectiviteitsprincipe" door de bestreden beslissing geschonden acht. Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

4.3.2. Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige geweekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 26 februari 2007, nr. 168.263). Er is slechts sprake van een schending van het vertrouwensbeginsel indien aan drie voorwaarden is voldaan: het bestaan van een bestuurlijke vergissing, het ten gevolge van die vergissing verlenen van een voordeel aan een rechtsonderhorige en de afwezigheid van gewichtige redenen om die rechtsonderhorige het verleende voordeel te ontnemen (RvS 17 maart 1987, nr. 27.685, Vermeulen). Door er op te wijzen dat door de lange duur van de procedures en haar inburgering bij haar en haar familieleden een rechtmatig vertrouwen gewekt is, toont de verzoekster niet aan dat aan deze voorwaarden zou zijn voldaan, temeer nu blijkt dat haar gedurende haar verblijf verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten werden afgegeven.

Een schending van het vertrouwensbeginsel kan niet worden aangenomen.

4.3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hiertoe is de overheid verplicht in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestuurshandeling ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 7, eerste lid, 12°, en artikel 74/14, § 3, 4°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoekster bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten omdat zij "onderworpen (is) aan het inreisverbod dat haar werd betekend op 03.10.2013" en dat de termijn om het grondgebied te verlaten wordt verminderd naar 0 dagen omdat zij "geen gevolg (heeft) gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten haar betekend op 20.02.2013". De verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

4.3.4. De verzoekster voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de artikelen 7, eerste lid, 12°, en 74/14, § 3, 4°, van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, en de artikelen 6 en 8 van het EVRM.

4.3.4.1. Artikel 7, eerste lid, 12°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

(...)

12° *wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.*"

Artikel 74/14, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.

(...)

Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

(...)

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, of;

(...)

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.

(...)"

Te dezen betwist de verzoekster noch de vaststelling dat haar op 3 oktober 2013 een inreisverbod en op 20 februari 2013 een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend, noch de vaststelling dat zij aan deze bevelen geen gevolg heeft gegeven. De vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring van de beslissing van 6 september 2013, haar betekend op 3 oktober 2013, waarbij haar een inreisverbod van drie jaar werd opgelegd, werden door de Raad bij arrest nr. 162 460 van 19 februari 2016 verworpen. Bij arrest nr. 106 670 van 12 juli 2013 heeft de Raad bovendien ook de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen de beslissing van 18 februari 2013 houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies), aan de verzoekster ter kennis gebracht op 20 februari 2013, verworpen.

Waar de verzoekster er op wijst dat zij op 25 maart 2013 een gezondheidsprobleem heeft gehad, gehospitaliseerd werd en diverse medische onderzoeken diende te ondergaan, en dat het in die omstandigheden mensonwaardig zou zijn om haar te verplichten het grondgebied te verlaten, is haar kritiek in wezen gericht op het motief waarom haar op 6 september 2013 een inreisverbod werd opgelegd en niet tegen de thans bestreden beslissing. Een dergelijke kritiek kan niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden. Er wordt bovendien nogmaals op gewezen dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen voornoemde beslissing van 6 september 2013 door de Raad bij arrest nr. 162 460 van 19 februari 2016 werden verworpen. Daarenboven – en ten overvloede – kan er op worden gewezen dat de verzoekster op 30 april 2013 een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft ingediend die op 6 september 2013 ongegrond werd bevonden. De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring dat de verzoekster tegen deze beslissing instelde, werden door de Raad bij arrest nr. 162 437 van 19 februari 2016 verworpen. Aldus toont de verzoekster niet aan dat zij niet in de mogelijkheid was om gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar op 20 februari 2013 werd betekend, temeer nu het gezondheidsprobleem dat zij in onderhavig verzoekschrift aanhaalt zich manifesteerde op 25 maart 2013, met name op een moment dat zij dit bevel reeds diende te hebben uitgevoerd. Tenslotte blijkt uit een synthesenota met nr. 6489100 + 6489095 van 15 oktober 2014, die zich in het administratief dossier bevindt, dat alle door de verzoekster ingediende "*aanvragen 9ter werden afgesloten met een negatieve beslissing*", wat steun vindt in de overige stukken van het administratief dossier.

Naast haar gezondheidsproblemen haalt de verzoekster haar Azeri-afkomst, en de gewelddaden en bedreigingen die daaraan te wijten zijn aan om te stellen dat een terugkeer naar haar land van herkomst risicovol is. Zij laat evenwel na om concrete elementen naar voor te brengen waarom haar Azeri-afkomst haar verhindert de bestreden beslissing na te leven. Zij geeft enkel aan dat zij "*supplementaire elementen zal aanbrengen waaruit blijkt dat een terugkeer naar het oorsprongland zeker risicovol is*", zonder dit evenwel te doen. Daarenboven wordt erop gewezen dat de beweringen van de verzoekster reeds werden onderzocht naar aanleiding van haar asielaanvraag van 15 september 2009, die finaal heeft geleid tot het arrest nr. 51 614 van 25 november 2010 van de Raad waarbij haar zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. Indien de verzoekster over nieuwe elementen meent te beschikken die tot een andere beoordeling zouden kunnen leiden, lijkt het overigens aangewezen dat zij een nieuwe asielaanvraag indient.

4.3.4.2. De verzoekster voert voorts aan dat zij, indien zij ziekelijk en half verlamd zou moeten vertrekken, moeilijk tijdig haar recht op een eerlijk proces en haar rechten van verdediging zal kunnen laten gelden in acht genomen de hangende machtigingsaanvraag. In voornoemde synthesesnota van 15 oktober 2014, met nr. 6489100 + 6489095, wordt omtrent de ziekte van de verzoekster evenwel gesteld dat *“alle aanvragen 9ter werden afgesloten met een negatieve beslissing”*. Dit stemt overeen met de stukken van het administratief dossier, waaruit blijkt dat de verzoekster, samen met haar familie, zes aanvragen om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft ingediend, die alle onontvankelijk, dan wel ongegrond werden bevonden. Aldus had de verzoekster bij het bestuur op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing geen machtigingsaanvragen op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ingediend die nog moesten worden behandeld. De vorderingen tot schorsing en de beroepen tot nietigverklaring die de verzoekster tegen de negatieve beslissingen inzake de tweede, de derde en de vierde aanvraag om machtiging tot verblijf heeft ingesteld, kennen geen schorsende werking en werden bovendien alle door de Raad bij arresten nrs. 162 437, 162 438 en 162 432 van 19 februari 2016 verworpen. De verzoekster toont niet aan dat zij hierbij haar rechten van verdediging niet heeft kunnen laten gelden, zodat een schending van artikel 6 van het EVRM of van de rechten van verdediging niet kan worden aangenomen. Bovendien heeft artikel 6 van het EVRM enkel betrekking op burgerlijke en strafrechtelijke zaken. De schending van artikel 6 van het EVRM kan dus niet dienstig worden aangevoerd tegen beslissingen die verband houden met de toegang, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen omdat de desbetreffende regels een publiekrechtelijk karakter hebben. Het vreemdelingenrecht is een politiek recht (RvS 22 juli 2001, nr. 96.915). Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft in zijn arrest nr. 39652/98 van 5 oktober 2000, in de zaak Maaouia tegen Frankrijk, beslist dat beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, niet vallen onder de toepassing van artikel 6 van het EVRM.

Een schending van artikel 6 van het EVRM wordt niet aangenomen.

4.3.4.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer de verzoekster een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Te dezen voert de verzoekster aan dat door de aflevering van de bestreden beslissing een *“splittings van de familiekeren zou ontstaan”*.

In de hogergenoemde synthesesnota van 15 oktober 2014, met nr. 6489100 + 6489095, wordt evenwel vermeld dat *“alle gezinsleden dienen terug te keren naar het land van herkomst”* en dat *“(d)e ouders van de kinderen en de grootmoeder (...) een inreisverbod (betekenden)”*. Uit de overige stukken van het administratief dossier blijkt inderdaad dat ook ten aanzien van de (klein)kinderen van de verzoekster en haar schoonzoon op 15 oktober 2014, met name de datum van de bestreden beslissing, een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen, en dat zij alle voorwerp uitmaken van een inreisverbod voor drie jaar van 17 maart 2014. Aldus maakt de verzoekster niet aannemelijk dat de bestreden beslissing een inbreuk uitmaakt van haar gezins- en familieleven of dat er een splittings van de familiekeren zou kunnen ontstaan.

De verzoekster werpt nog op dat bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening wordt gehouden met de rechten van het kind en dat haar kleinkinderen deel uitmaken van haar gezin, doch zij laat na te preciseren met welke rechten van haar kinderen geen rekening zou zijn gehouden. Bovendien wordt er op gewezen dat in hogergenoemde synthesesnota wordt gesteld dat het *“niet in het belang van de kinderen (is) dat het verblijf in België op illegale wijze wordt verdergezet”*, dat de familie onder inreisverbod staat en dat de verzoekster en haar familie zich dus niet op het Belgisch grondgebied

mogen bevinden. De verzoekster toont niet aan dat deze beoordeling kennelijk onredelijk, dan wel feitelijk onjuist zou zijn, zodat kan worden aangenomen dat wel degelijk (en afdoende) rekening werd gehouden met de rechten van de kleinkinderen van de verzoekster.

De schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangenomen.

4.3.4.4. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekster niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 7, eerste lid, 12°, en 74/14, § 3, 4°, van de Vreemdelingenwet en de artikelen 6 en 8 van het EVRM, kan niet worden aangenomen. Evenmin wordt een manifeste beoordelingsfout aangetoond.

4.3.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

4.3.6. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien februari tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN